

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Q. A. T.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, čj. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2025, čj. 33 A 20/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, čj. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel je názoru, že krajský soud řádně nepřezkoumal všechny žalobní námitky, čímž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností. Dále poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Nesprávně byly posouzeny i důvody pro udělení mezinárodní ochrany, doplňkové ochrany a humanitárního azylu. Krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit a nikoliv žalobu zamítnout. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti neshledal stížní námitky důvodnými. Podle jeho názoru bylo postupováno v souladu s relevantní právní úpravou a judikaturou.

Zjištěný skutkový stav neposkytuje oporu pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] K námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Krajský soud postupoval v souladu s východisky označené judikatury.

[8] Ani při přezkoumávání skutkového stavu se krajský soud nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66). Pokud pak stěžovatel poukazoval na nedostatečnost skutkových závěrů žalovaného, konstantní judikatura akcentuje, že *„rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, čj. 2 Azs 301/2018-37, či ze dne 11. 3. 2020, čj. 2 Azs 279/2019-45).

[9] K dalším námitkám soud předesílá, že obsah spisu poskytuje oporu pro závěr, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu až poté, co mu byl zrušen trvalý pobyt z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody. Stěžovatel v rámci pohovoru výslovně uvedl, že potřebuje „papíry“, aby mohl na území České republiky nadále legálně pobývat. Snahu o legalizaci pobytu však nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. pro udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019, čj. 3 Azs 144/2018-24, ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, ze dne

pokračování

26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, čj. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68, ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 9. 1. 2020, čj. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 25. 1. 2024, čj. 5 Azs 257/2023-50).

[10] Otázku rozložení důkazního břemene pak stěžovatel v žalobě nenamítl. Jelikož předmětná námitka byla prvně vznesena až v řízení před Nejvyšším správním soudem, nemohla být s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. shledána přípustnou. To platí i pro námitku poukazující na intenzitu odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 30. 3. 2012, čj. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, čj. 8 Azs 259/2017-67).

[11] V souladu s konstantní judikaturou bylo nahlíženo i na tvrzenou nutnost udělení humanitárního azylu. Zákon o azylu v § 14 kombinuje neurčitý právní pojem (*v případě hodném zvláštního zřetele*) a správní uvážení při rozhodování správního orgánu (*lze udělit humanitární azyl*). Výsledné rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu toliko do té míry, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda nedošlo k porušení zákazu libovůle (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 170/2004-72, ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47, či usnesení ze dne 22. 9. 2016, čj. 6 Azs 167/2016-31, a ze dne 31. 3. 2025, čj. 6 Azs 279/2024-42). Mezi obvyklé důvody pro udělování humanitárního azylu lze zařadit např. „*udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Nejvyšší správní soud také setrvale judikuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61). Krajský soud v přezkoumávané věci imperativy shora shrnuté judikatury dodržel. Lze dodat, že humanitární azyl není institutem, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, čj. 1 Azs 178/2015-25, ze dne 22. 2. 2022, čj. 8 Azs 5/2021-54 atp.).

[12] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. dubna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Tomášem Foltasem v právní věci žalobce: **Q. A. T.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, čj. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2025, čj. 33 Az 20/2024-27,

t a k t o :

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2025, čj. 22 Azs 16/2025-34, **se v záhlaví opravuje** tak, že nesprávně uvedené číslo jednací rozsudku Krajského soudu v Plzni „33 A 20/2024-27“ správně zní „33 Az 20/2024-27“.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud rozhodl v projednávané věci usnesením ze dne 16. 4. 2025, čj. 22 Azs 16/2025-34, o odmítnutí kasační stížnosti žalobce pro nepřijatelnost. Soud v záhlaví tohoto usnesení uvedl jako číslo jednací rozsudku Krajského soudu v Plzni „33 A 20/2024-27“. Tím však došlo k chybě v psaní, neboť v záhlaví tohoto usnesení mělo být uvedeno číslo jednací „33 Az 20/2024-27“.

[2] Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.* Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. *platí o usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku.*

[3] S ohledem na výše uvedené předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 a § 120 s. ř. s. opravil chybu v psaní v určení čísla jednacího rozsudku Krajského soudu v Plzni, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. května 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu